ماده 9 و همچنین برگ بازگشت موضوع ماده 20 و پروانههای گذر موضوع مواد 29 و 30 از نظر این

فصل اول ـ کلیات ـ اول

فصل اول ـ کلیات

ماده 1

ماده 1- گذرنامه سندی است که از طرف مأموران صلاحیتدار دولت شاهنشاهی مذکور در این قانون برای مسافرت اتباع ایران به خارج

و یا اقامت در خارج و یا مسافرت از خارج به ایران داده میشود.

ماده 2

ماده 2- اتباع ایران برای خروج از کشور و یا اقامت در خارج و یا مسافرت از خارج به ایران باید تحصیل گذرنامه نمایند.

صدور گذرنامه منوط به ارائه اسنادی است که هویت و تابعیت ایرانی تقاضا کننده را ثابت نماید. اسناد مزبور به موجب آیینnامه اجرایی

این قانون تعیین خواهد شد.

ماده 3

ماده 3- خروج از کشور بدون ارائه گذرنامه یا مدارک مسافرت مذکور دراین قانون ممنوع است.

ماده 5

ماده 5- بازرسی گذرنامه و مدارک مسافرت و رسیدگی به آنها در مرز با شهربانی کل کشور و در نقاطی که شهربانی نباشد به عهده

ژاندارمری کل کشور است.

مأموران مربوط مکلفند از ورود افرادی که فاقد گذرنامه یا مدارک لازم برای ورود به ایران باشند جلوگیری نمایند.

تبصره

تبصره- در مواردی که افرادی فاقد گذرنامه و یا مدارک مسافرت برای مراجعه به ایران باشند در صورتی که تابعیت ایرانی و یا ایرانی آنان

محرز شود با رعایت ماده 20 این قانون مکلفند برگ بازگشت به ایران را از مأموریتهای سیاسی یا کنسولی جمهوری اسلامی ایران در

خارجه دریافت نمایند. ضوابط تشخیص و ایرانی بودن این قبیل اشخاص به موجب آیین‌نامه اجرایی این قانون تعیین خواهد شد.

(اصلاحی مصوب 1358/10/5)

ماده 6

ماده 6- برگ مسافرت موضوع ماده 9 و همچنین برگ بازگشت موضوع ماده 20 و پروانههای گذر موضوع مواد 29 و 30 از نظر این

قانون در حکم گذرنامه است.

نسخه مستقل این واحد حقوقی از کتابخانه نقره‌وانی - 1405/08/09